

En ikke-arabers påskønnelse af Qur'anens mirakel: Al-Walids dom

Bismillahir Rahmanir Raheem

Kilde: Muhammad Abdullah Drax, *Qur'anen: En Bestandig Udfordring (An Eternal Challenge)*, s. 77-79

Noget nyt i Qur'anens sprog, var, at den udvalgte det bedste materiale, og det der var tættest på den tilsigtede mening, når den taklede spørgsmål, ved at sammenfatte alle påkrævede skygger af sproget der kan flettes ind i hinanden. Den lagde alle de små elementer på det mest passende og rigtige sted. Dens mening afspejles suverænt i dens ord, som om ordene tilbagesender et spejl billede, som fremstiller dens komplette, og sande billede. Meningen er ordets sikre hjem, hvor det er bosiddende permanent. Og hjemmet ser sig ikke om efter en anden beboer, og den bosiddende søger ikke efter et bedre hjem.

Den Qur'anske stil giver dig dette perfekte eksempel på litterær fortræffelighed.

Beviset herfor er i overflod, men vi vil ikke tage et kig på disse beviser nu. Det kommer vi til senere. Lige nu er vi kun koncentreret om det punkt at det ikke er enhver arabisk tale der er den samme. Den lingvistiske og litterære fortræffelighed kan synke til et punkt af total utilstrækkelighed, eller den kan hæve sig til den mest højtstående standard der trodser enhver efterligning.

Hvis nogen ønsker at kigge efter bevis for den Qur'anske fortræffelighed i denne sammenhæng, men er ikke kvalificeret til at bedømme litterære stilarter så kan man kun indse det gennem en fin sansning og en rigdom af erfaring, for at bedømmelsen kan være fair. Så ens eneste alternativ er at acceptere en dom fra andre personer, og være tilfreds med vidnesbyrdet fra dem, der er kvalificerede til at give et. Derfor er det relevant at give et vidnesbyrd her.

Følgende er fra Ibn Kathir:

Al-Walid bin al-Mughirah var en af lederne af Quraysh stammen i Makkah. Han kom engang for at tale med Profeten, men Profeten læste en passage for ham fra Qur'anen. Tilsyneladende mildnede al-Walid derfor sin fjendtlige attitude overfor Profeten. Da den mest ubøjelige modstander af Islam blandt Quraish, Abu Jahl så hørte om dette, tog han hen til al-Walid, og sagde: "Onkel, dit folk samler penge ind til dig, fordi du besøgte Muhammad for at få hvad han har at give til dig." Al-Walid svarede: "Quraish ved udmærket at jeg er blandt de rigeste mennesker her." Abu Jahl foreslog: "Så er du nød til at sige noget om ham som vil vise dit folk, at du er fjendtlig overfor ham." Al-Walid sagde, "Hvad kan jeg sige, (andet end)":

فَوَاللَّهِ مَا مِنْكُمْ رَجُلٌ أَعْلَمُ بِالشُّعَارِ مِنِّي وَلَا أَعْلَمُ بِرَجْزِهِ وَلَا بِقَصِيدِهِ وَلَا بِأَشْعَارِ الْجِنِّ وَاللَّهِ مَا يُشْبِهُ الَّذِي يَقُولُهُ شَيْئًا مِنْ هَذَا وَاللَّهِ إِنَّ لِقَوْلِهِ الَّذِي يَقُولُهُ لِحَلَاوَةَ وَإِنَّهُ لَيَحْطِمُ مَا تَحْتَهُ وَإِنَّهُ لَيَعْلُو وَمَا يُعْلَى

"Ved Allah, der er ingen af jer der er mere velbevandret end jeg i digte og alle deres former og stilarter, inklusive de digte, som Jinn (dvs. usete væsner) læser op. Ved Allah, det Muhammad siger, er sødt og smukt. Det oplyser alt hvad der er under det. Det er overlegent, og intet kan overgå det."

Abu Jahl insisterede: ”Dit folk vil ikke være tilfredse, før du har sagt noget imod det.” Al-Walid tænkte for en tid og da han var færdig, sagde han: ”Det er trolddom han har lært fra en anden.” Som besvarelse til dette blev følgende Ayaat åbenbaret til Profeten:

﴿ذُرِّي وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا﴾ ﴿وَجَعَلْتُ لَهُ مَالًا مَمْدُودًا﴾ ﴿وَبَنِينَ شُهُودًا﴾ ﴿وَمَهَّدْتُ لَهُ تَمْهِيدًا﴾ ﴿ثُمَّ يَطْمَعُ﴾
﴿أَنْ أَزِيدَ﴾ ﴿كَلَّا إِنَّهُ كَانَ لِآيَاتِنَا عَنِيدًا﴾ ﴿سَأُرْهِقُهُ صَعُودًا﴾ ﴿إِنَّهُ فَكَّرَ وَقَدَّرَ﴾ ﴿فَقَتَّلَ كَيْفَ قَدَّرَ﴾ ﴿ثُمَّ قُتِلَ﴾
﴿كَيْفَ قَدَّرَ﴾ ﴿ثُمَّ نَظَرَ﴾ ﴿ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ﴾ ﴿ثُمَّ أَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ﴾ ﴿فَقَالَ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ يُؤْتَرُ﴾ ﴿إِنَّ هَذَا إِلَّا﴾
﴿قَوْلُ الْبَشَرِ﴾

”Lad mig (tage mig af) den, Jeg skabte alene (uden nogen midler)! Og derefter gav ham resurser i overflod. Og børn ved hans side. Og gjorde livet nemt og nydeligt for ham! Derefter ønsker han alligevel, at Jeg skal give ham mere; men nej! Han har været stædig, og modsatte sig Vores Ayaat (beviser, tegn osv.). Jeg vil lade ham (betræde en glat bjergside i Helvedet, som kaldes for al-Sa'ud, eller) møde en streng straf! Fordi han tænkte og planlagde. Lad ham være forbandet; hvor han planlagde! Lad ham være forbandet, hvordan han planlagde! Så tænkte han; derefter rynkede han på panden, og kiggede vredt. Så vendte han sig bort, og var hovmodig; så sagde han: ”Dette er ikke andet end gammel magi; det er ikke andet end et menneskes tale!” [al-Muddaththir 74:11-25]

Overvej et øjeblik Qur’anens beskrivelse af, hvorledes manden handler, for at nå frem til sin endelige dom om Qur’anen; han overvejer og reflekterer, kigger sig omkring efter argumenter, rynker på panden og stirrer, vender sig væk, og opfører sig arrogant. Alt dette viser, hvordan han kæmper med sin egen natur når han prøver at komme med en dom, hans egen samvittighed vil misbillige. Dette indskrænkede ham umådeligt. Alligevel måtte han følge sit folks ønske, og vende tilbage til en fjendtlig dom. Overvej også den store forskel på denne subjektive dom, og den der kommer naturligt fra den samme person, da han udtrykte sin mening frit: *”Den er overlegen og overvindende. Intet kan måle sig med den.”*

Og dette er det endelige vidnesbyrd for enhver, som ikke har kvalifikationer til at skelne stilarter, og bedømme litterære ytringer. Det er nok at sige det er et vidnesbyrd fra en, som kender en person blandt det folk, hvis indfødte sprog var Qur’anens sprog, dvs. det klassiske arabiske sprog (*Fusha*).

Alligevel var han en modstander af Islam, og en af de største fjender.